

[Socialministeren]

lægger hele den kommunale økonomi, administration og meget andet.

Må jeg gøre opmærksom på, som det også har været nævnt, at forskellen skønnes at ligge på omkring 7 mio. kr. Dette er altså ikke sort/hvidt. Jeg skal helt se bort fra, at KL i første omgang faktisk meddelte os, at den refusionsordning var endnu værre end den, regeringen havde foreslået. Det har man trukket tilbage; det kan man have sine grunde til.

Flere ordførere siger, det er utilstedeligt, at vi står her den 17. marts og skal vedtage noget, som kommunerne skal administrere fra 1. april 1988. Ja, det argument er jeg såmænd meget åben over for, men regeringens ændringsforslag, som kom frem på baggrund af udvalgsarbejdet mellem kommunerne, mellem de praktiske folk, for at finde en bedre løsning, blev stillet den 10. februar. At kommunerne i dag ikke ved, hvad de skal administrere fra den 1. april, kan man nu ikke bebrejde regeringen alene. Regeringen stillede sit ændringsforslag den 10. februar. Så er der nogle, der undervejs har syntes, at de ville have en anden ordning, end regeringen foreslog, men det er nu ikke regeringens skyld alene; det må man vel dog acceptere.

At vi har fået en bedre ordning end den, vi startede med, synes jeg man skal glæde sig over, selv om det måske ikke er glæden, der er mest fremtrædende hos de ordførere, der har været oppe. At vi skal give 45 mio. kr., eller hvad det nu bliver efter afstemningen, til administration, er sådan set ærgerligt, men man har da vel ikke forestillet sig, at administration af sygedagpenge til jeg ved ikke hvor mange hundrede tusinde mennesker ingenting koster?

Jeg mener, at vi efter denne sag og på baggrund af, at vi har nedsat arbejdsgiverperioden, skal have taget hele sygedagpengesystemet, administrationen af det, op og bruge noget tid på at se: Er der nu ikke nogle ordninger, som er overflødige? Er der ikke nogle arbejdsgange, der kan gå nemmere? Selvfølgelig er det ikke ligegyldigt, hvor lang en arbejdsgiverperiode man har, men det er bare ikke noget, man kan kæde sammen med forløbet af denne sag.

Jeg vil fastholde, at regeringens ændringsforslag blev fremsat den 10. februar, at vi har foreslået en ordning, der efter tidligere at have kostet 135 mio. kr. er blevet strømlinet, så vi kan komme ned på 45 mio. kr., og at refusionsord-

ningen af den ene part i trepartsforhandlingerne bliver betragtet som et alvorligt brud på de aftaler, der er indgået.

På den baggrund synes jeg ærligt talt, at man skulle afvise det socialdemokratiske forslag og få skabt tillid til, at Folketinget bakker op, når arbejdsmarkedets parter faktisk har gjort sig umage for at finde nogle fornuftige løsninger.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Der er en eller anden grundbog eller et grundkursus i folketingsarbejdet, socialministeren burde studere eller melde sig til.

Socialministeren mener – eller kommer til at mene – at det skulle være Folketingets Socialudvalgs skyld, at sagen først bliver behandlet i dag, den 17. marts, fordi, siger ministeren, vi sendte et ændringsforslag over den 10. februar. Så må jeg gøre ministeren opmærksom på, at Folketingets Socialudvalg altså ikke er et ekspeditionskontor for ministeren. Det har vi gjort opmærksom på flere gange. Jeg husker, at kort før jul sad vi i Folketingets Socialudvalg og ventede på et svar, vi havde bedt om, til kl. 1 om natten, men konstaterede dagen efter, at svaret allerede var kommet kl. 17. Det var en ufor-skammet behandling af Folketingets Socialudvalg og de medlemmer, der sidder i det.

Det vidner om manglende forståelse for arbejdet i Folketinget, at man kan argumentere med, at grunden til, at det først kommer den 17. marts, er, at Folketingets Socialudvalg forsinker arbejdet. Det er det ikke. Folketingets Socialudvalg fungerer ikke som et ekspeditionskontor for ministeren. Det ville hjælpe en del på arbejdet i Folketingets Socialudvalg, hvis man fik hurtige og fyldestgørende svar fra Socialministeriet.

Vi var meget i tvivl om de to modeller, og det, vi bad om i Folketingets Socialudvalg, var at få nøjere opklaret, hvilke administrative konsekvenser der var vedrørende refusionsmodellen. Det ville man ikke oplyse fra socialministerens side, hovedsagelig med den begrundelse, at det var en del af trepartsaftalen; det kunne ikke diskuteres. Sådan kan man ikke behandle Folketingets Socialudvalg.